

ски престо 1521. год. потврдио је ове захтеве и забранио походе на московска имања... Постојала је посланичка веза са Турском, обе стране су размењивале посланства (XVI век - прим. аут.)." ([411], стр. 161-163).

Раскид са Турском долази тек на крају XVI - почетку XVII века.

Кан Тимур, који је крајем XIV века у међусобној борби поразио турског султана Бајазита, себе је називао козаком! Цитирамо: "У Тамерлановим белешкама пише: "Преузевши козачки начин борбе, опремио је своју војску тако да, као козак, може да продре у непријатељске формације". У историји Тамерланових ратова у Индији се каже: "Изванредно је знао да ратује на козачки начин". ([411], стр. 46). Природно, да Тимур који је победио Бајазита није нестало без трага, већ постао наредни турски султан. На тај начин, битка Тамерлана и Бајазита била је унутрашња битка у за престо у Турској империји.

Узгред, поставља се питање, где се по традиционалној верзији сук-обљавају руска и татарско-монголска војска за време њихових налета на Русију? Испоставља се, управо на месту на коме се скупила "руска војска отпора". На пример, 1252. године владимиро-суздаљски кнез Андреј иступа против Татара из Владимира и сукобљава се са њима на реци Кљазми. У XVI веку су све битке са Татарима биле под Москвом, у крајњем случају на реци Оки. Зар није чудно да, док руска војска пролази 1-2 километра, Татари пролазе неколико стотина километара? У исто време, по нашој хипотези, тако и треба да буде, јер је Хорда = регуларна руска војска за време казнених експедиција прилазила оном граду који се спремао да се супротстави војној власти.

Размотримо сада један природан и веома интересантно питање. Од детињства нам упорно сугеришу да такозвана "руска имена" уопште не личе на такозвана "татарско-монголска имена". Да ли је то заиста тако? Цитирамо: "Крштена имена у Москви (ради се о XV-XVII веку - прим. аут.) су често замењивана не само другим хришћанским, већ и татарским, на пример Булат, Мурат, Ахмат, од ових надимака настајала су полупрезимена, која су се касније претварала у презимена људи чисто руског порекла." ([415], стр. 51). Не само "татарска", већ и неколико "хришћанских" имена могло се односити на једног истог човека. Штавише, "из страха од враџбина и урока, код којих се морало знати крштено име особе против које се врача, руски људи су се старали да га скрију - како се то десило са једним од љубимаца цара Алексеја Михајловича, оружаром Богданом Матвејевичем Хитрово, чије је крштено име Јов постало познато у јавности тек после његове смрти." ([415], стр. 50-51).

Морозов је такође обратио пажњу на ову чињеницу. Он у свом осмом тому наводи списак старо-руских имена из брошуре Чечулина (1936. год.), који је редом преписивао имена из старих руских аката. Невероватна је чињеница да у тим списковима нема ниједног имена грчког, латинског или јеврејског порекла (на пример, Иван, Александар, Марија и сл.). Сва руска имена која су се у тим документима реално користила са данашњег гледишта су надимци словенског или татарског порекла. На пример, Први, Други, Вук, Зед, Мансур, Булат, Урјуна, Сулејша, Темир, Мурза, Јермак, Кудијар, Казарин (! - Хазар),